

טבלין תלמוד תורה לחזאת חפת לקובורה, ולהכנית חלה מבית
1 אביה לחופתה, אסרו עליו על רבי יהודה ברבי אילעאי, שרה טbelin
2 תלמוד תורה לחזאת מפת ולחכנת חפה, ואף שהיתה תורתו
3 אמרנו ולא היה לו עסוק אחר.

4 ההריאת מגילה דין וזה בחזאת המת כדי כל צורבו, אבל אם יש שם כל
5 צורבו, אין טbelin, וכך אנשים הם כל צורבו, אמר רב שמואל
6 בר איניא טשיטה דרב, תריסר אלף גבר – שנים עשר אלף איש
7 שיבאו ללוותו, ועוד שיטה אלף שיפור – ששת אלפיים אנשים
8 שמכירים שיבאו לבבון, ואמר לך, תריסר אלף שיפור, ופיו
9 – ומתוכם שיטה אלף שיפור, כלומר שששת אלפיים של לוותו, ועוד
10 ששת אלפיים שיברו.

11 שיטות וסודות כמה הוא כל צורבו עילא אמר, בגין שיידו שם
12 הרבה אנשים עד דקיצי גבר – שהוחיה מוחצת אנשים פאוביל
13 – שעיר העיר עד סבירא – בית הקברות), ששים סופרים לו. רב
14 ששת אטה, בתקופה של תורה בסיני, רק בתקופה היהת בשיטים
15 פטרת תלמיד חכם שכיר תלמודו בטול, מה בתקופה היהת בשיטים
16 ריבוא, אף נטלה בשיטים ריבוא, ועוד שיש מני זה צריך לטבול
17 תורה ללוותו. ותני טיל לפאן דקראי מקריא ותני משניות לעצמו,
18 אבל לפאן טטני לאחרים, לית לך שיערא עד כמה יש לטבול
19 תורה ללוותה, אלא בכל אונן מובלטים.

20 הגמרא וחורת מעלה קדושת בית הכנסת, ותחליה מביאה
21 ברייתא בענין גלות השכינה תניא, רבינו שפטון בן יוחי אומר, בוא
22 וראת בטה תכין ישראל לפני מקודש ברוך הוא, שבכל טקים שגלי
23 בין האומות שכינה עפוקן. בשנו לטעמים שהיה שכינה עפוקן,
24 שנאפר (שמעאל אי בכ) חננלה גלילי (לבית) אל בית אכיד בחרותם
25 בקדושים' וכו'. וכן בשנו לבקבב היה שכינה עפוקן, שנאפר ישעה מג
26 עכומה גולה לטבול עמהם.

27 מוסיפה הבהיריא: ואת בשמו עטירין ליאלא, שכינה נגאלת עפוקן,
28 שנאפר (שמעאל אי בכ) יישוב גלילי (לבית) אל לדייק, יוחישיב
29 לא נאפר בפי שרatoi היה לומר, אלא ישב, מלמד שם מקדשות
30 בראך והוא שב עפוקן בטין גלילות.

31 מבירתה הגמרא: בשיטתה השכינה בבל היא שורתה. מшибה
32 הגמרא: אפר אפי, בבי בגנישטא דרוזל – שהיה בעיר הרצל, ובבי
33 בגנישטא דשוף וויתיב – שחרב וחור ונבנה בגנתריא, ולא פיא
34 שהיתה בכל עת חבא זחבא, אלא וסנין חבא זסנין חבא.

35 מאמר נוסף של אבי בענין זה: אפר אפי, טיל לי – ישולם שכרי,
36 דראפלו כי פרחיקא – כשאני במרחק פרח מאהדר מבתיogenesis
37 אל, עילנא ופצלנא חתם, משום שהשכינה מוציה שם.

38 מביאה הגמרא שני מעשים שאירעו בבית הכנסת דשוף וויתיב
39 אבוח דשיטא (ולו) והוא יתבי בגנישטא דשוף וויתיב בגנתריא,
40 אתייא שכינה לבית הכנסת, ושתטו אבי שמעאל ולוי קול רינשא
41 (רחש) והבינו שהשכינה באהו [וקמו ונטקו מבית הכנסת מפני
42 כבוד השכינה. אמרנו רב ששת שהיה עיר, תהה יתיב בפעם אחרת
43 בכבי בגנישטא רשוף וויתיב בגנתריא, ואתייא שכינה] ולא נפק, אותו
44 פלאפי תשרת וקא טבצטו להה – הפהידו והאפר לנטוי – לפני ח/
45 רבענו של עולם, ערוב וציאנו ערוב, טו גראטה פטני טי, כלומר, הלא
46 אני עיר וגיאני יכול לצאת לברוי, ומודע אני נרצה מבית הכנסת.
47 אפר להו ה למלאכי השורת, שכוקה.

48 מאמר נוסף בענין קדושת בית הכנסת בזמנ הגלות: נאמר על זמן
49 הגלות (זוקאל א ט) אין לך לסתם לתקופת מעת/, אפר רביע יאחים,
50 המקומות שבהם יתקיים דבר זה, אלו בטה בגנות וטה טבריות
51 שאביב, ורבי אלעזר, אמר ר' רביון, ואתייא טבבל.

52 רשות נספח בענין זה דריש רבא, פאי דרביב (זהלים א ט) ה' טען
53 אתה חיית לטו בדור ודור, היכן אותו מען שבו שוכן ה' בזמנ הגלות,
54 אלו בטה בגנות וטה טבריות.

55 מאמר נוסף בענין זה: אפר אפי, פריש חוא עריסנא לתלמודי

56 57 58

59 בבריתא, ופצלנא – והחתפלתו בפי בונשא. אך פיו רשות ליה
60 רזאפר דורי (שם כת) ה' ארכתי טען בירך, ומיען בית ה' הוא בית
61 הכנסת כדרשת רבא לעיל, חוא עריסנא בפי בונשא שם הוא
62 מען ה'.

63 עוד בענין בית הכנסות שבבבל, תניא בבריתא, רבי אלעזר התקף
64 אוטר, עתירין בטה בגנות וטה טבריות וטה טבריות טבריא שביבל שביבל לעטיר
65 לבוא באירין יישראאל, שנאפר בנבואה על ביתו נובודער רימה ט
66 יה' כי בתקבור בתקרים וכברטול בפי' בוא, ומשמע שהחרדים תבור
67 וכרמל עברו את הים ובאו ממקום למקום נתינת התורה כשרצו
68 שתינען עליהם, ותלא דברים קל וחותר, ופה קבור וכברטול שלא בוא
69 אלא לפ' שעה ל渴בל ולטלוד תורה, ובוכות ובקביעים באירין יישראאל,
70 שהרי הם נמצאים בה, בטה בגנות וטה טבריות שביבל, שתמיד
71 קוין ופיזיאן בון תורה, על אחת בטה ופה שיבכו בארכן
72 ישראל.

73 דרשנה בענין ההרים שרצו שתינען התורה עליהם: דריש בר קפרא,
74 פאי דרביב (זהלים כת) לטה תרעדין תרים בגבניא החר תפוד אליהם
75 לשבותו, הרים הם תבור וכרמל שבעת מותן תורה נתגאו ואמרו
76 עלי תינען התורה (בדי' ט), ותרעדין הוא נוטרין תרעדין דין
77 כלומר תקימו דין, שיאטה בת קול ואשרה להם, לטה תרעדין עט
78 טען שעיליכם נתינת התורה ולא עלי, הלא בולקם בעילו טוטם
79 אתם אצל קני, ודרושים זאת ממה דרביב חכא עבניאים, ורביב
80 הרים בעניל מומאים (ויקרא כת ט' יאו בון או ריך), והיינו שם בעלי
81 מונאים מוחמות גאותם, ואילו הר שני של דוד. מסימנת הגמרא
82 אפר רב אשי, שפע טעה מדרשה זו, חאי פאן דיקור (–שנותגאנא)
83 בעל טום הוא.

84 שניינו במשנה: בית הכנסת שחרב אין עושים אותו בפנירא.
85 מבירתה הגמרא: פאי קפנדרא, מшибה הגמרא: אפר רבא,
86 קפנדרא בשתה, כלומר בפרושה, ופא רשתה, בפאן דראפר,
87 ארסקופנא אקי – עד שאקוף سورות בתים אלה, אעלוי בקה –
88 אבנס דרך בית והקער דרכיו, ואך כאן תחת להלך סיבת בית
89 הכנסת מקער בו דרכו.

90 הגמרא מגבילה דין זה: אפר רב רבי אבחו, אם בבית הכנסת היה כבר
91 שביל פיעקרא – קודם שנבנה, מוקר לתקער שם דרכו.
92 יותר נספח אפר רב נחפוץ בר יצחק, תנקם לבית הכנסת על בנה
93 שלא לעישות קפנדרא אלא לשאות בתוכו, ולאחר מכן רוץ
94 ליצאת דרך פתוח אחר, טוהר לעישות קפנדרא.
95 יותר נספח ואפר רב קלבו אפר רב חושא, חבקם לבייה השכינה
96 להתקפל בו, מוקר לעישות קפנדרא, שנאפר (זוקאל ט' עבניא) עט
97 חארין לפאי ה' בטומערדים חאה דקד שער צפון לחשתחות יצא דקד
98 שער גבב, ומובהר שהונבנס לעזרך מעה מותר לו ליצאת דרך שער
99 אחר.

100 שניינו במשנה: אם עלו בו עשבים לא ותלוש טפני ענטה נפש.
101 משחה הגמרא: ותניא אינו חולש שעשים מבית הכנסת
102 שחרב ופאליל לכמהה, אבל חולש ופניע במקום שתלש, שיש
103 עגמת נפש לרואיהם וירצו לבנותו בתחילת, ושלא כמבואר
104 במשנה שאין להלוש כלל.

105 מטורצת הגמרא: כי קנן נמי טניעין חולש ומאליל הון – גם כוונת
106 המשנה היא לא אסור רק בשתולש ומאליל, ולא בשתולש ומונית.
107 ברייתא בענין מקום נספח שאין נהוגים בו בכוון בית הכנסת: הון
108 רבן, בית הקברות אין נטיגון בון קלות ראש, ואין פרען בון בחתה,
109 ואין טוליבן בון אפת – חתלתן תפום, ואין טלקטן בון עשבים.
110 ואם ליקט עשבים, שורפן בטקופת, טפניב בבוד פטם.
111 הגמרא מבורת את הטעם ממני כבוד מותם: אתייא – על מה
112 נאמר טעם זה, איליא אפסיא שם ליקט עשבים שורפן
113 במקומות, קשה בין ששורפן בטקופת פאי בבוד פטם איבא ברכ.
114 משבה הגמרא: אלא נאמר אירישא, שאין נהוגים בבית הקברות
115 בקהלות ראש מפני כבוד המותים.

ייל' שזו האמור בילדת משה, ותרא אותו ותצפנהו כו', הרי שיש ב' בחיה', ראי' והתגלות, וציפינה והעלם, והיינו כמו החלק הקטן המגוללה, וחלק הגדלן המכוסה רצפון.

לקוטי לוי יצחק, אגדות קודש עמוד רל

שהוא דבר גדול, והוא סוד ומכוונה, דברים¹⁶ שכיסם עתיק יומין, בכשים¹⁷ לבושך, ואין דורשין בו.

(16) ראה פסחים קיט, א. מאי למכתה עתיק יומין (ישע' כג, יח), זה המכתה דברים שכיסם עתיק יומין, ומאי נינחו סתמי תורה.

(17) משלו כז, כו. ראה חגיגה יג, א אין דורשין במשעה מרכבה ר' אבבו אומר מהכא כבשים לבושיך דברים שהן כבשוינו של עולם היו תחת לבושך.

המשך ביאור למס' מגילה ליום שני עמי א

חוירש ניסן, ואם חל ראש חדש בשבת נקראת בשבת זו, כדי לkräש את ראש חדש ניסן. בחתמ' לאר גמר קריאת הפרשיות חווירן לבסרךן.

16 קריאת בעה מועה: כל – לכל קריאות המועדים בטפסון מקריאת פרשת השבעה, וקוראים בענן המועוד מעק המאורע, בראשי' חרשם, בטענה ובעודם, בטענות ובטענות ובזום היפערות, ובירם היפערות, שקוראים בהם את הקריאות שיבוארו במסנה ובבריתא لكمן (ללא).

נمرין

הגמרה מביאה משנה בענן השקלים ששנינו במשנתינו מצות קריאת פרשות: תנן תחת במסכת שקלים (פ"א מ"א), באחד באדר שליחיו בית דין טשעין בברחות בית דין בכל ערי ישראל על השקלים, שיבאו מחזית השק לוצרך קרבנות ציבור, שבאחד בניסן יוכל להזכיר מתרומה חדשה.

וכראש חדש ארבעה, חלבך והרביעי בקריאת ראש חמץ בעי לייקר. המשקנא להלכה במחלוקת זו פאי חי עלה – מה ההלכה בדין זה. רב יוסף אמר, אין טשעין בראש חורש לעשונו עיקר, אלא חונכה הוא העיקר וקוראים בו שלשה ואחד בראש דרכני. ונרבה אמר, אין טשעין בטענה, כוון שהדא קריאת שטקהנה מאוחר יותר מקריאת ראש חדש, אלא ראש חדש עיקר וקוראים בו שלשה, ואחד בוחנכה. והלבתא שאין טשעין בטענה, ורק ראש חורש עיקר. הגמורה חורות לкриיאת שקלים: א' א' א' – כל קרייאת שקלים לחיות בפרשת יצאה תצורה, וכי תשא' היא לאחריתה, ואין היכר שקורואה לשקלים. א' א' יצחק נפחא, קרו' שיא' מ' יצאה מ' יצאה תצוה' עד' כי תשא', וזה קורא קרייאת שקלים ט' כי תשא' עד' יצש'ת. שיטה החולקת: א' א' א'.

בשניהם קוראים 'בב' (רבים בהי), וטפיטרין 'פ'קדרת' את א' אשר עשה עטקל לישראלי' (שיטואל א' ט' ט' מ'). וא' זו היא שפטנית, כל שטל פורמים לחיות בתוכה, וא' פ' עיר בטענה שבת. בשלישית קוראים פרשת פירה אדרותה (בדרכו ט'), וטפיטרין 'וירקתי' עליכם מים טהוריים וכו' (וחוקאל לו כת). וא' זו היא שפט שלישית, כל שפטוקה לפורים טהיריה. ברכביות קוראים 'הה'ר' קהה' (שנות יב בא וטפיטרין 'ב' א' א' ה' (אלחט) בראשון באדר לולש' (חווקאל מה יט).

משנה
משנה זו עובה לבאר רני הקריאות בחודש אדר: ראש חמץ אחד שחל לחיות בשפט, קורין בו בפרשת 'שקלים', להודיע לבירור שיבאו השקלים למקרא באדר, כדי שיקריבו בראש חדש ניסן מתרומה שקלים חדשים, כמובא בגמרא להלע'ם. כל ראש חדש לחיות בתק'ה השפט (השבוע), טקטיון קרייאת פרשת שקלים לשבט שפיטרין לא' ערב, כלומר לשבת שלפניו, ומפסיקין לשבט אחרת (שלאחריה), וכן קוראים פרשת 'בב' (רבים בהי), שכוברים מעשה עמלק, וקוראים אותה בשבת שקלים פורמים, לבסרך מהיית המן שהיה מושע עמלק. בשלישית קוראים פרשת 'פ'רחה אדרותה' (בדרכו ט'), שבה מוברים שריפת פרה אודמה והזאת מי אפרה על הטמא, להזהיר את ישראל שיטרו ויעשו פשჩיהם בטהרה. ברכביות קוראים פרשת 'הה'ר' קהה' לבק' שמות יב א'ט, שהוא פרשת הפשת, ונקראת בשבת שקלים ראש

המשך ביאור למס' מגילה ליום שני עמי ב

בשלשה, ולא בצעיא חד – ראש חדש טבת, שם ודי יש לעשות כך כאמור. משיבת הגמורה: אכן אמר זאת רק על ראש חדש אדר, וחדר טבלל חבירתא איטפר – הדין השני בראש חדש טבת נלמוד מן הרשאון. הגמורה מביאה מחלוקת בענן הקריאה בראש חדש טבת: איטפר, ראש עוץ' טבת שחל לחיות בחויל, א' אמר רב' יצחק, מוציאים שני ספרי תורה, קרו' תלטה פראש חמץ, וחד בספר השני בטענה. ורב' דידי' דטן דפא אמר, קרו' תלטה בטענה, וחד בספר השני בראש חורש. סיוע לרבי יצחק נפהח: א' אמר רב' פג' בני, בנותה רבי יצחק נפהח בסביבה שקריאת ראש חדש עדיפה, והרי תדריך ושאנטו תדריך קוזם, וראש תדריך יותר מתחנכה. ראייה לר' דמי דמן חופה: א' אמר רב' א' בני, בנותה ר' דידי' בסביבה, שקריאת חונכה עדיפה, והרי כי בעם לעולה והרביעי סייבא, היום שהוא ראש חמץ, שהרי בוחנכה קוראים שלשה

המשך ביאור למס' מגילה ליום שלישי עמי א

באנצע שפט (השבוע) וקוראים 'החודש' בשבת שלפניו, ומקדימים פרה לשבת שלפניו שהוא לאחר פורמים. שניינו במשנה ברכbijot 'הה'ר' קהה' לבק' בראשה המנסכמת את רני המשנה ומוסיפה עליהם: גנו ר' בָּנָן, ראש חורש אדר שחל לחיות בשפט, קורין כי תשא' (שנות ליט'), וטפיטרין ביה'וּרְעֵם (מלכט ב' יט). וא' זו דיא שפט ראש נזקנת, כל שטל בער שפט

ייל' שזו האמור בילדת משה, ותרא אותו ותצפנהו כו', הרי שיש ב' בחיה', ראי' והתגלות, וציפינה והעלם, והיינו כמו החלק הקטן המגוללה, וחלק הגדלן המכוסה רצפון.

לקוטי לוי יצחק, אגדות קודש עמוד רל

שהוא דבר גדול, והוא סוד ומכוונה, דברים¹⁶ שכיסם עתיק יומין, בכשים¹⁷ לבושך, ואין דורשין בו.

(16) ראה פסחים קיט, א. מאי למכתה עתיק יומין (ישע' כג, יח), זה המכתה דברים שכיסם עתיק יומין, ומאי נינחו סתמי תורה.

(17) משלו כז, כו. ראה חגיגה יג, א אין דורשין במשעה מרכבה ר' אבבו אומר מהכא כבשים לבושיך דברים שהן כבשוינו של עולם היו תחת לבושך.

המשך ביאור למס' מגילה ליום שני עמי א

חוירש ניסן, ואם חל ראש חדש בשבת נקראת בשבת זו, כדי לkräש את ראש חדש ניסן. בחתמ' לאר גמר קריאת הפרשיות חווירן לבסרךן.

16 קריאת בעה מועה: כל – לכל קריאות המועדים בטפסון מקריאת פרשת השבעה, וקוראים בענן המועוד מעק המאורע, בראשי' חרשם, בטענה ובעודם, בטענות ובטענות ובזום היפערות, ובירם היפערות, שקוראים בהם את הקריאות שיבוארו במסנה ובבריתא لكمן (ללא).

נمرין

הגמרה מביאה משנה בענן השקלים ששנינו במשנתינו מצות קריאת פרשות: תנן תחת במסכת שקלים (פ"א מ"א), באחד באדר שליחיו בית דין טשעין בברחות בית דין בכל ערי ישראל על השקלים, שיבאו מחצית השקלה לצורך קרבנות ציבור, שבאחד בניסן יוכל להזכיר מתרומה חדשה.

וכראש חדש ארבעה, חלבך והרביעי בקריאת ראש חמץ בעי לייקר. המשקנא להלכה במחלוקת זו פאי חי עלה – מה ההלכה בדין זה. רב יוסף אמר, אין טשעין בראש חורש לעשונו עיקר, אלא חונכה הוא העיקר וקוראים בו שלשה ואחד בראש דרכני. ונרבה אמר, אין טשעין בטענה, כוון שהדא קריאת שטקהנה מאוחר יותר מקריאת ראש חדש, אלא ראש חדש עיקר וקוראים בו שלשה, ואחד בחונכה. והלבטה שאין טשעין בטענה, ורק חזש עיקר. הגמורה חזרה לкриיאת שקלים: א'ותפר, כל קרייאת שקלים לחיות בפרשタ (א'תפה תצעה), וכי תשא' היא לאחריתה, ואין היכר שקורואה לשקלים. א'טפר רבי יצחק נפחא, קרו שיא' מ'א'תפה תצעה' עד צ'י תשא', וזה קורא קרייאת שקלים ט'ב' תשא' עד ז'א'תפה'. שיטה החולקת: א'טפר א'בוי,

משנה וועברת לבאר רוני הקריאות בחודש אדר: ראש חמץ אחד שחל לחיות בשפט, קורין בו בפרשת 'שקלים', להודיעו לuibור שיבאו השקלים למקירוש באדר, כדי שייקריבו בראש חדש ניסן מתרומה שקלים חדשים, כמובואר בגמרא להלן עמו. כל ראש חדש לחיות בתוכה השפט (השבוע), טקטיון קרייאת פרשת שקלים לשבט א'תפה לא'עבר, כלומר לשבת שלפניו, כדי שיקראוה בשבת (שלאחריה), ואין קוראים פרשת 'ובז' ובדינם כה דריש), שכודם פורמים בדלהלן, בשנית קוראים פרשת 'א'בז' ובדים כה דריש), לסמוך מוחית המעלה מלך למחית המן שהיה מורה עמלק. בשלישית קוראים פרשת 'ערחה א'רופה' (במדבר ט), שבה מוכרים שריפת פרה א'ורמה והזאת מי אפרה על הטמא, להזהיר את ישראל שיטרו ויעשו פשჩיהם בטהרה. ברביעית קוראים פרשת 'הה'ר' תעוז לבט' שמota יב' איט', שהוא פרשת הפסח, ונקראת בשבת שקדם ראש

המשך ביאור למס' מגילה ליום שני עמי ב

בשלשה, ולא בעיא חד – ראש חדש טבת, שם ודי יש לעשות כך כאמור. משיבת הגמורה: אכן אמר זאת רק על ראש חדש אשר, וחדר טבלל חבירתא א'יטפר – הדין השני בראש חדש טבת נלמוד מן הרשאון. הגמורה מביאה מחלוקת בענן הקריאה בראש חדש טבת: א'יטפר, ראש חמץ טבת שחל לחיות בחויל, א'טפר רבי יצחק, מוציאים שני ספרי תורה, קרו תלמידא בראש חמץ, וחדר בספר השני בטענה. ורב ר' דמי דמן דמי א'טפר, קרו תלמידא בטענה, וחדר בספר השני בראש חמוץ. סיוע לרבי יצחק נפחא: א'טפר רבי פג'י, בוטיה ר'ב' פג'י, מוציאים שני ספרי תורה, שקריאת ראש חדש עדיפה, והרי תדריך ושאנטו תדריך פירד קוזם, וראש תדריך יותר מתחנכה. ראייה לר' דמי דמן דפחא: א'טפר רבי א'בוי, בוטיה ר'ב ר' דמי קסברה, שקריאת חונכה עדיפה, והרי כי בוטם לעולה והרביעי זיב'א, שהוא ראש חמוץ, שהרי בחונכה קוראים שלשה

המשך ביאור למס' מגילה ליום שלישי עמי א

ב'א'טצע' שפט (השבוע) וקוראים 'החדש' בשבת שלפניו, ומקדימים פרה לשבת שלפניו שהוא לאחר פורמים. שניינו במשנה ברביעית 'הה'ר' תעוז לבט'. ביריתא המנסכמת את רוני המשנה ומוסיפה עליהם: גנו ר'בנן, ראש חורש א'דר שחל לחיות בשפט, קורין צ'י תשא' (שמטה ליב), וטפיטרין ב'יה'זער' (מלכט ב'יא). וא' זו דיא שבת ראש נגנת, כל שחל ראש נגנת. חוץ א'דר לחיות בטענה – באמצע השבעה, א'טפלו בערב שבת

בשנית קוראים 'ובז' (ורבים כה יט), וטפיטרין 'טפיטר' את א'שר עשה עטפלק לישראלי' (שמואל א' ט. ט. מ). וא' זו דיא שבת שנייה, כל שחל פורמים לחיות בטענה, וא'טפלו בערב שבת. בשלישית קוראים פרשת פירה א'רופה (במדבר ט), וטפיטרין 'וירקתי' אליכם מים טהוריים וכו' (וחוקאל לו כת). וא' זו דיא שבת שלישית, כל שפטוקה לפורמים טהorthy. ברביעית קוראים 'הה'ר' תעוז' (שמטה יב' בא' וטפיטרין 'ב'ה א'טפר ה' (א'להם) בראשון באדר לוליש' (חווקאל מה יט).